

DEMÀ
Albert Om

Xavier Bosch

Un llibreter a l'“star system”

Pep Guardiola i Rafa Nadal, per damunt de tots. Però també Cesc, Figo, Luis Enrique, Romay, Ona Carbonell o Laia Sanz. Fernando Trueba, Paco León o J.A. Bayona. Estrella Morente, Loquillo o Luz Casal. Carlos Latre, José Corbacho o Geraldine Chaplin. Júlia Otero, Gemma Nierga o John Carlin. Nandu Jubany, Oriol Bohigas i Luis Rojas Marcos. Fins i tot Quim Monzó explicant-nos què significa *Seny*, amb la S de Banc Sabadell. I de cop i volta, mentre sopo amb la tele posada, en l'últim anunci de l'entitat financera hi apareix –oh, sorpresa– el meu llibreter de Sabadell. La cullera del gaspatxo em fa un triple salt mortal quan veig, en el blanc i negre habitual, un primeríssim primer pla de Joan Fàbregues, el germà gran de la nissaga de La Llar del Llibre. Quina il·lusió trobar un llibreter enmig d'una cons-

Joan Fàbregues, llibreter sabadellenc. CRISTINA CALDERER

tel·lació d'esportistes, cantants i cuiners que són, en aquest país i en l'altre, els que marquen tendència. Desconec què persegueix el banc posant un llibreter parlant de la seva competència en un anunci, però se me'n fot. La novetat significativa és que hagin deixat treure el nas a algú que no és famós però que té un gran mèrit: difon cultura des de la discreció d'una botiga. Joan Fàbregues representa una espècie a protegir, el llibreter de capçalera –cadascú hauríem de tenir el nostre, com el metge–. És un agent provocador que recomana, que llegeix els autors, que coneix els lectors, que conserva l'essència de la tradició, que sap combinar l'experiència amb la capacitat d'adaptar-se als temps i que es converteix en baula imprescindible en el teixit cultural d'una població o d'un barri. Un llibreter és un luxe que, amb permís d'Amazon, hauríem de mirar de preservar.

Creurem en un món nou

Ara som en un moment delicat, de segona transició, també en les llibreries. Els professionals que amb il·lusió, abnegació i un crèdit bancari van engegar el seu projecte personal a finals del franquisme van arribant al moment de jubilar-se. En alguns casos no tenen el relleu del negoci assegurat i el traspàs o el tancament són, sovint, l'auguri d'un trist final. D'altra banda, no hi ha mes que l'ARA no faci notícia del naixement d'una llibreria. Petita, a la força, però amb personalitat. Diferent però amb voluntat de ser sostenible. La Calders, La Impossible, al Poblenou o a Sant Just Desvern van apareixent projectes molt ben rumiats. El fenomen no és exclusivament nostre. Als Estats Units, com si fos una moda, tornen les llibreries petites després del tornado cultural que va arrasar-ne tantíssimes de mitjanes i de grans.

Joël Dicker ha estat a Barcelona. C.C.

La tendència és, doncs, a la recuperació. Tornar a l'essència. “Necessitem creure en un món nou”, ha dit Joël Dicker, l'escriptor suís que aquests dies és a Barcelona presentant *El llibre dels Baltimore*. Ell, que a molts ens va atrapar amb *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, creu que estem immersos en una societat de beneficis a l'instant. Ningú no vol fer carrera sinó tenir èxit des del primer minut. Considera que som on som perquè estàvem instal·lats en un sistema on només valia guanyar diners, s'incentivaven inversions tòxiques i els bancs concedien hipoteques sense solta ni volta. Dicker parla amb la seguretat d'un suís de Ginebra i amb la fantasia de novel·lista d'una generació –la dels qui en tenen trenta– a la qual a vegades sembla que se'ls hagi prohibit somiar. Que no ens faltin mai emprenedors disposats a demostrar el contrari.

Brasil... tarirorà tarirorà...

El president de l'empresa anomenada Naturhouse (la de “*Si quieres estar en tu peso ideal yo creo en tí*”) ha anat a un esmorzar amb els amics de Societat Civil Catalana i ha dit que Catalunya es pot convertir en una “república sud-americana” en cas d'independència per la falta de seguretat jurídica.

Com que de repúbliques sud-americanes no n'hi ha tantes, repassem-les per veure el destí funest que ens espera. ¿Catalunya podria ser com el Brasil? Déu no ho vulgui! Samba, carnaval, caipirinhas, Guimarães Rosa (l'autor de *Grande Sertão: Veredas*), futbol, *feijoades*... Sisplau, no. Però és que si fos com Xile, la cosa no seria millor. Pisco Sour, *machas* a la parmesana, Neruda i les seves cases... Ai, fugi! Per no parlar de l'Argentina. Amb la carn, els diaris vespertins, el teatre i, sobretot... els argentins... Quin fart de patir. Per no parlar de l'Equador, que és el país del món amb més concentració de rius per quilòmetre quadrat... No, no! ¿I Colòmbia, amb el seu cafè i Juan Valdez? I Trinitat i Tobago, un país que es caracteritza per exportar al món l'angostura, aquest biter que posen en alguns còctels com el Pisco Sour? No segueixo, que emmalaltiré.

Per si el desastre no fos prou, recordem que, a sobre, estem parlant de repúbliques, no de monarquies! En cas de ser independents viuríem sense la vara del rei Felip VI. I aquest no seria l'únic dolor. Pel que jo m'imagino, en aquestes repúbliques sud-americanes, sense rei, sense ordre i sense Societat Civil Catalana, potser tampoc no estan tan amoïnats pel pes ideal com aquí. Vull dir que potser allà –digueu-me blasfema– si els sobren dos o tres quilos no paguen per aprimar-se com aquí. Qui sap si –subdesenvolupats com són– cremen les calories ballant. I llavors, esclar, no necessiten els serveis de cap multinacional del control de pes que els vengui píndoles de fibra.

EMPAR MOLINER

Rafa Nadal
Tennista

Cent Respostes Immediates

Descobreix-les a bancsabaddell.com/respostesnegocis.

Sabadell
Ser on siguis

Avui i fins al 29 de maig, amb l'ARA, aconsegueix el DVD
BARÇA DREAMS

DVD
BARÇA DREAMS
9,95 €